

Släpp sargen Johan!

Jag är tio år och är på hockeyträningen. Står och håller mig i sargen för mina skridskor är så oslipade. De andra pojkarna susar fram över isen och tränaren manar på mig att skärpa mig men mina skridskor fungerar inte. Jag står och håller mig sargen och känner mig så dum och misslyckad. Tränarens iskalla självgoda blick. Vuxenvärldens godtycke och svek. Pappa är på dekis. Han sitter som ett punkterat däck i köket i sin röda åtsmitande träningsoverall. Hans fetma och alkoholmissbruk. Alla vet att han är down and out men inte han själv. Jag står och försöker hålla balansen vid sargen på mina oslipade skridskor. Tränarens nedlåtande arrogans och mitt ohjälpliga psykologiska underläge. Jag är lika urusel som pappa. Bor han hos oss. Är han och mamma tillsammans?

Hans tillstånd skrämmer mig. Hockeytränaren ignorerar mig och lagkamraterna också. Jävla sopa. Det är så här det är hemma, i skolan och på träningen. Man måste vara stark, bra, tuff och förakta den som är svag och annorlunda.

Ett halvår senare så tar pappa livet av sig. Jag står och försöker krampartat hålla mig upprätt på mina oslipade skridskor. Tränaren som blänger på mig surt och nedlåtande. Lagkamrater som hånskrattar och pekar finger åt mig. Jag är 10 år gammal och inser att det är så här hårt och grymt livet faktiskt är. Jag kommer på den genialiska strategin att stänga av och förtränga allt som för smärtsamt. Euforisk skapar jag mig ett nytt idealiskt jag. Det är ingen som minns att jag existerar, inte heller jag själv. Jag står och håller mig fast vid sargen. Tränarens iskyliga närvaro. Den spöklika känslan av en mardröm som aldrig kommer att ta slut. Pappa ligger på bårhuset.

Demonerna som hugger mot mina svaga punkter och jag har ingen att prata med. Självhatet som förgiftar hela tillvaron och tränaren som skriker åt mig: Släpp sargen Johan!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten